

Muži, vzmužme se!

Martin Klusoň

Muži, vzmužme se!

Martin Klusoň
(Praha, květen 2007)

Haleluja.

Hospodine, přicházíme před Tvoji tvář. Hospodine, mluv k našim srdcím. Otevři dveře našich srdcí, abychom Tě byli schopni slyšet, vpustit dovnitř a mít s Tebou obecenství, mít s Tebou večeři. Tak, aby z tohoto obecenství přišla změna do našich životů. Abychom se měnili jako lidé, církve i rodiny. Haleluja! Ve jménu Ježíše Krista Ti vydáváme svá srdce, uši i ústa a prosíme Tě, Hospodine, aby ses dostal hlouběji než jenom k uchu, k mozku a mysli. A tak plyň, Bože. Ty jsi Bohem a Pánem na tomto místě. Ty jsi Bohem a Pánem našich životů. Ve jménu Ježíše Krista se vzpíráme a stavíme proti všem duchům, kteří by si chtěli nárokovat tento čas, tyto duše. Haleluja. My je napomínáme, napomínáme duchy, kteří by chtěli zlobit rodiče skrze jejich děti. I všechny myšlenky, které přicházejí a které nejsou hodné pro tuto chvíli. Amen.

Pojďme se podívat do Zjevení, kde se píše ve 12. kapitole o situaci, která se stala v nebi. Nebe zde není místo dva, pět, dvanáct nebo patnáct kilometrů nad povrchem země – nebe tu hovoří o duchovní rovině. Ukázal se veliký div – žena oděná sluncem a pod jejíma nohama byl měsíc. Ta žena byla těhotná a měla porodit dítě. Na tom by nebylo nic neobvyklého, pokud by to nebylo v nebi. Žádná přirozená žena oděná sluncem nemůže stát na měsíci s korunou dvanácti hvězd na hlavě, proto je jasné, že to je duchovní obraz. Vidíme, že probíhá boj mezi ženou a mezi drakem. Podívejme se do 5. verše – říkám to pro kontext, který většina z vás zná: *„I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.“*

Ten výraz „syn pacholík“ je klíčový pro to, čemu věříme. Pacholík (nebo „syn muž“) je zvláštní slovní spojení, které nikde jinde v Bibli nenajdeme. Skládá se ze dvou slov, která mají podobný význam. Slovo „syn“ mluví o dítěti mužského pohlaví. Víme, jaký je rozdíl mezi dcerou a synem, přesto i to druhé slovo znovu definuje mužské pohlaví. Nepopisuje nic jiného než syna mužského pohlaví. Je to zvláštní věc, vždyť Bůh se „neupisuje“ ani neplete. Snaží se však říct něco velmi důležitého a zdůrazňuje u narozeného syna mužskost. Přemýšleli jste nad tím někdy?

Víme, že Bůh má na konci věků svůj lid. V Bibli je několik obrazů, které tento lid charakterizují. Jedním z nich je právě tento pacholík, který je tak zvláště nazván – syn mužského pohlaví. Bůh mluví o mužích. Nejen o mužích přirozených – vždyť víme, že v Kristu není muž ani žena. Bůh mluví slovo, které je aplikovatelné i pro sestry a naše dcery.

Nejde o přirozenou a tělesnou mužskost, nýbrž o povahu či charakter muže v duchu Božího slova. Tato mužskost v sobě nese schopnost, pro kterou jí Bůh svěřuje dílo. Lid poslední doby, kterému svěří nesení Božího obrazu, nazývá tak, že zdůrazňuje, že to je syn mužského pohlaví.

Vidím, že v poslední době nastal odstup od mužskosti, stejně jako vidím odstup od ženskosti. Můžeme stále jasněji pozorovat, jak se člověk stává, nechci říct přímo hermafroditem, ale jakýmsi „unisexem“. Začíná to v první řadě v módě a oblékání, ale i v jiných oblastech můžeme vidět jasnou snahu smazat rozdíly mezi mužem a ženou a zejména mezi mužskostí a ženskostí. V důsledku toho se ztrácí obojí. Muži se nestávají poddajnějšími proto, že by se to naučili od žen, ale ženy přestaly být poslušné. Muži se neučí něžnosti, ale ženy hrubnou.

Všimáte si toho? Muži a ženy se neučí jeden od druhého to dobré, ale všichni něco ztrácí. Mužskost i ženskost pomalu ztrácí svůj charakter, který Bůh stvořil. Ne, není to o tom, že by se ženy vzmužily a přijaly od mužů rozhodnost, sílu, autoritu, že? Ale spíš muži přijímají určitou hysterii. Amen. I ve svém zaměstnání mohu pozorovat úpadek od základních atributů muže, a tak se dnes chci soustředit na téma mužskosti.

Co je důležitého na mužskosti? Všiml jsem si, že o tom mnoho nemluvíme. Modlil jsem se za schopnost vychovat svého syna. „Bože, jakým způsobem ho mám vychovat v muže?“ Vnímám rozdíl, který Bůh zakódoval do chlapců a děvčat. V dětech je něco, co jste tam nevložili vy. Je to od Boha, neboť Mu na tom velmi záleží. Chce, abychom správným způsobem zdůraznili mužskost u mužů a ženskost u žen. Mám na mysli biblickou, tu správnou. Nejde jen o to, že si kluci hrají s náradím nebo autíčky a děvčata mají nejraději panenky, aniž je k tomu nutíme. Je to o povaze a přístupu, o způsobu reakce na různé situace. I u malých dětí lze jasně vysledovat v jednotlivých situacích atributy ženy nebo muže. Chci vám předložit a položit na srdce dvě tři věci, které se týkají výchovy našich synů, ale i nás synů dospělých.

Boží slovo nám v Efezským 4:13 říká, že máme služebnosti, abychom mohli dospět: „*Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.*“

Bůh nám i tady zdůrazňuje aspekt, který jsme viděli ve 12. kapitole Zjevení, a to, že poslední církev má v sobě mužský prvek. Co znamená „sběhnout

se v muže dokonalého“? V čem nás Bůh rozdělil na muže a ženu a v čem podtrhuje mužskost? Jedna z důležitých věcí, kterou dal Bůh mužům, je vize. Je důležité, aby měli vizi, aby se tak stali vedoucími – lídry, kteří vidí a směřují. Proto jsou hlavou rodiny. Muž není hlavou rodiny proto že by byl lepší, ale pro svůj dar. Dostal totiž „mapu“, tj. vizi, směřování a zodpovědnost.

Vize slouží k tomu, abych věděl, kým jsem v Bohu, kam směřuji a jaký je cíl cesty. Pokud takovou vizi nemám, žiji ze dne na den, plním jakési úkoly – plácám se ve větru sem a tam. Potom nevím, kam jdu a kam mám vést ostatní. Zdá se mi, že nám mužům chybí vize. Nechybí církvi, ale muži nemají jistotu toho, kde se nacházejí a kam mají směřovat. Ta vize nemusí být složitá (např. kde budu v Africe...), ale kde mám stát a nést Boží charakter, Boží jméno. Jsem zodpovědný za to, abych se stal Božím obrazem na této zemi pro svou komunitu, přátele, rodinu, církev a svět. Aby muž stál jako vzor, jako příklad, jako Boží syn. Aby na něm byl zjevený Boží charakter. To je vize, kterou musíme přijmout, abychom si dokázali jednou provždy odpovědět na otázku: „K čemu jsi mě, Bože, povolal, co mám na této zemi vykonat v omezeném čase, který mám?“

Takovou vizi může získat Boží muž skrze víru. Děláme věci, kterým jsme uvěřili, a máme víru, kterou nelze lehce zviklat. Děti se nechají zviklat, ale nikoliv muži. Boží muži stojí, i když naráží na překážky. Pravý charakter muže se pozná ve chvíli, kdy přijde překážka, a ta vírou přijatá vize nám ji umožní překonat. To učme naše děti.

Ale jak učit malé děti, aby měly vize? Není to jen pro dospělé? Ne! Vždyť můžeme vyučovat děti od narození, a zvláště své syny učit, aby poznali svoje povolání v Bohu. Aby poznali svůj cíl, aby poznali, proč tu jsou. Aby porozuměli smyslu svého konání. Proč chodí do školy, proč kopou do balónu, učí se číst a psát, učí se angličtinu, jezdit na kole... Je to snad proto, aby si užili života?

Dnešní lidé mají zábavu a uspokojení svých představ jako životní cíl. Uspokojit se ve všech oblastech – v jídle, zábavě, bohatství, cestování... Ukažte mi nějakou reklamu v televizi, kde se vyzdvihuje mužskost jako obětavost. Ukažte mi film, kde je před nás postaven vzor muže, který jde za svou vizí a obětuje svoje vlastní pohodlí. Nevíte? Já vám ukážu bezpočet jiných, které ukazují muže, kteří si užívají, a pokud jim něco nevyhovuje, tak to opustí. Když muž chce, tak se jde napít, pobavit se. To je dnešní obraz muže – užívej si! „I muži mají své dny.“ Dej si jednoduše svůj oblíbený likér a udělej, co chceš a kdykoliv se ti to bude hodit. Vždyť svět je tady proto, aby tě bavil...

Mít vizi však znamená poznat určitým způsobem svou roli a poznat, pokud stojíme někde jinde. Pokud nevidíme povolání ve svém životě jako muži, neobstojíme v pokušení. Nejsme schopni stát ani neporazíme lenost. Bez

vize neuvidíte svoje povolání a jeho důležitost, budete se jenom pohybovat sem a tam, všechno bude problém, budete hledat pouze výmluvy, jak nebýt účastni Božího díla.

Odkud plyne neschopnost mužů povstat a chopit se Božího díla? Věřím, že za to může výchova. Proč? Jsme totiž bohatí. Všichni jsme bohatí, protože nemusíme těžce vydělávat na chleba. Mám na mysli doslova ten chléb. Vaše starost není o dostatek chleba, ale řešíte, jestli budete mít vyšší životní úroveň. Rozumíte mi? Několik generací našich předků neřešilo otázky kvality auta nebo domu, ale pouze chléb. A kdyby přestali pracovat včetně svých dětí, které musely být účastny orání a setí, tak by chléb vůbec neměli. Takové problémy dneska neznáme. Jdeme do hypermarketu, naskládáme do košíku vedle sebe rohlíky, video, ponožky nebo třeba „mičudu“. Tak to dneska chodí. Pro drtivou většinu lidí v této zemi není žádný problém opatřit si všechno, co potřebují. Nepotřebujeme, aby děti doma pracovaly. Pokud je k tomu chceme vést, často vytváříme trochu umělé prostředí. Jestliže kluk přijde ze školy domů a bude se celý den válet, moje peněženka to nepozná. Není potřeba, aby doma pracoval, a konec konců, co asi může dělat například v paneláku? Dva truhlíky na balkóně nemusí ani zorat ani hnojit. Rozumíte mi? A tak vyrůstá chlapec v muže a do určitého věku nemusel na nic sáhnout, aby dostal chleba. S žádnou takovou potřebou se nesetkal. A to je velmi těžká role pro nás muže. Proto musíme své syny – budoucí muže – naučit přiložit ruku k dílu; aby přijali roli zodpovědnosti za chleba na stole.

Máme v této době těžkou úlohu. Kdo z naší generace musel doma pracovat, aby se mohl najíst? Přihlaste se, kdo zažil situaci, že na jeho práci záviselo nasycení rodiny. Kdybychom se zeptali našich dědů, pravděpodobně většina z nich by se přihlásila. Ale co teď s tím? Jsme prostě generace „postižená blahobytem“ a důsledky této situace můžeme pozorovat již na sobě, tím více pak na našich dětech. Proto nechápeme souvislost a muži nemají zkušenost, že výsledek je závislý na jejich práci. Přesto, že se ani nepohnou, mnoho věcí se stejně „stane samo“. Pokud chceme kazit další generace svých dětí, nedejme jim žádnou zodpovědnost za živobytí našeho domu.

Možná se teď ptáte, jak to udělat. Říkáte si: „Vydělám dost peněz, abych všechny uživil, manželka může zůstat doma a já v podstatě od nikoho žádnou práci nepotřebuji. Mám snad v některém z pokojíčků zasít pole jen proto, aby bylo co orat?“ To asi není řešení, že? ☺ Víte, proč se tak ptáte? Protože sami nemáte práci. Přijdete domů a vlastně nemáte co dělat. Nevšimli jste si toho? Pokud někdo není vydaný Bohu na plný úvazek, i když si myslí, že pracuje od rána do večera, není to pravda. Vždyť moje výplata mě dostatečně uživí na to, abych přišel domů a nemusel v podstatě na nic sáhnout. Možná umyjeme nádobí, pokud nemáme myčku. A co v sobotu a v neděli? Máme do čeho

píchnout? A jak mám nutit své děti pracovat, když já taky nepracuji? Přišel jsem z práce, syn ze školy a zbytek dne si užíváme. Pustíme si televizi nebo počítač, aby nás bavily.

Pokud mužové nebudou činit pokání, aby je Bůh změnil a mohli pochopit svoji roli, kterou nenaplňují, nebudou mít schopnost vychovat svoje syny. Synové neuvidí skutečný příklad, budou žít v uměle vytvořeném světě, kde si všichni na něco hrají. Budeme je nutit dělat něco, co sami neumíme, a neuvidíme v tom žádnou důležitost. Budeme přenášet jednu hromadu zleva doprava a zpět, abychom vytvořili zdání práce. Ale smysl toho není pracovat bezúčelně, ale proto, aby bylo živobytí. Vždy, když chceme někoho vychovávat, obrátí se to proti nám, a my musíme prosit Boha, aby napravil naši vlastní nedokonalost. Žili jsme v prostředí, kde nebylo naší práce zapotřebí, a najednou nás Bůh volá, a my nemáme vizi. Nemáme vizi toho, že je potřeba převzít „byznys“ našeho Otce a postarat se o něj.

Kdo z vás byl připraven převzít práci svých otců? Kdo z vás jako dítě studoval práci svého otce, aby jí porozuměl a mohl ji převzít? Nikdo. Zajímavé, že? Jistě na tom má velký podíl komunismus, který se na tom těžce podepsal. Zrušil živnostníky, malé soukromé firmy typu „Otec a syn“. Chceme být zaměstnaní, odpracovat svých 8 hodin, vzít výplatu, koupit pivo a jít ho vypít k fotbalu. Nebo možná k hokeji. Bůh nám však staví před oči vzory lidí, kteří od počátku byli vychováni k tomu, že mají převzít nějakou roli. Jejich výchova je přivedla k tomu, aby přebírali zodpovědnost postupně s tím, jak rostli a dospívali. Starší děti se postaraly o mladší, učily se s nimi, hlídaly je. Dnes máme školky, jesle, kroužky a družiny, které to udělají za nás. Kdo z vás se musel usilovně starat o své sourozence? Ne jenom občas, hm? Které z našich dětí se musí starat o své sourozence, jinak by nastal problém? Pokud máte děti v domácí škole, tak tam se občas projevují situace, kdy se děti musí postarat jedny o druhé, protože maminka musí učit. Ale pokud dítě dáte do některé z těch mnoha institucí, tak takovou potřebu nemáte. Musíme se naučit povstat, jinak nás problémy převálcují, pohltí a staneme se produkty této doby, a ne Božími syny.

Pojďme se podívat na to, co jsme a co chceme mít ze svých dětí – k čemu je vedeme od samého počátku jejich života? Budou připravené převzít svou roli na tomto světě? Vedeme je k tomu, aby takovouto roli mohly přijmout? Učíte svoje děti od narození, že se mají stát součástí pacholíka, který má spravovat národy? (Zjevení, 12. kapitola.) A jste vůbec sami připraveni převzít tuto pozici – spravovat národy? Věřím, že vidíte svou nedostatečnost. Pokud je vaší vizí „užívat si života“, tak nedostatečnost neuvidíte. Chcete-li ale „spravovat národy“, poznáte svou nedostatečnost. Celá řada schopností vám bude chybět. Moudrost, poznání, zkušenost, disciplína...

A když se budete chtít po těchto věcech natáhnout, zjistíte, že potřebujete pomoc. Potřebujete část z toho naložit na svého syna. Potřebujete si s ním sednout a najednou si uvědomujete, že je ještě tak malý. Chtěli byste si s ním sednout a říct: „Davide, co s tím uděláme?“ Já si dnes s Kristýnkou tak povídám, přestože není syn, ale dcera. Někdy se jí ptám na různé věci, protože vím, že má určitý vhled. Ptám se jí: „Kristýnko, jak vyřešíme ten problém? Bůh mě vede do téhle situace a nevím, jak ji vyřešit.“ A Kristýnka někdy přijde s názorem nebo myšlenkou a já mohu vidět, jak se přibližuje k dospělosti a je schopna se podílet na řešení problému. Najednou se práce stává realitou. Kdybych jí dal pouhý příklad bez jakýchkoliv souvislostí, půjde ho v poslušnosti vykonat. Ale pokud děti přivedete k poznání a porozumění jejich role v rodině nebo na shromáždění, vtáhnete je do společného díla a ony se stanou jeho součástí. Prostředí práce a zodpovědnosti se stane naprosto skutečným. Na takovou změnu v našich životech neexistuje žádný lék. Musíme změnit svůj životní styl. Nedokážeme nic změnit, aniž bychom se společně zapojili do nějakého díla.

Přijdete-li za dítětem a vysvětlíte mu, že potřebujete pomoci s nějakou prací pro maminku, kterou neumíte zvládnout včas – pokud porozumí té důležitosti – převezme část práce rádo za vás (např. umytí nádobí). Pochopí, že vás uvolnilo k vykonání jiné práce. Rozumíte? Tento princip musíte učit hlavně syny, aby pochopili, že se musí postavit k dílu, aby celá rodina mohla naplnit povolání od Boha. – „Dobrá, běž a já se postarám o mladšího brácha.“ – „Dobrá, můžeš jít, já pohlídám na plotně brambory, aby nepřetekly.“ To nemusí být velké děti, to nemusí být velké věci. Pokud ale odstavíte děti od vašeho povolání, nebudou mít žádné porozumění a vyrostou z nich lidé, kteří nepoznají svou roli v životě. Nepoznají, že je tu práce jejich Otce, kterou by měly převzít.

Lidé si říkají, že Ježíš byl jiný, protože byl Bůh. Ale v Lukáši (2:40) čteme: „*Děťátko pak rostlo, a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.*“ To není Bůh, ale člověk. Syn. Na tomto místě by se mělo psát o vašem dítěti, zde byste si měli doplnit jeho jméno: „David (Jáchym, Ondra...) pak rostl a posiloval se v duchu, plný moudrosti a milost Boží byla v něm.“ To je náš etalon, to je náš vzor. Ten verš pokrývá víc než 12 roků. Dítě rostlo 12 let, byly mu 4, 6, 8... To dítě se nestalo moudrým náraz ve 12 letech, ale v moudrosti rostlo. Kde ji vzalo? Od Josefa a Marie. Byl od nich vyučovaný. Vždyť jim sám řekl: „Jak to, že jste nevěděli, kde jsem, když jste mě to po celou dobu učili?“

„*I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční.*“ Budu raději říkat pascha, aby nás to nemátlo. Rodiče se sebrali, šli na paschu a On šel s nimi, stejně jako mnozí další. Proč? Protože se starali

o nařízení Páně. „A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje toho dne svátečního, a když vykonali ty dni, a již se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli Josef a matka jeho.“ Dvanáctileté dítě. Putují do Jeruzaléma. To je jako když venkované jedou do Prahy. Přijedete do velkoměsta, dvanáctileté dítě někde zůstane, vracíte se zpátky domů a ani si nevšimnete, že s vámi dva dny není. Myslíte si, že Josef s Marií byli nezodpovědní rodiče? Ne. Ježíš ve 12 letech byl natolik samostatný a zodpovědný, že mohl mít svůj úkol jinde. – „Běž vykonat to nebo tamto a pamatuj, že za tři dny jdeme zpátky. Chodíme sem každý rok, tak ti to nemusím opakovat.“ Rozumíte? Jak dlouho by vám trvalo, než byste si všimli, že vám chybí dvanáctiletý kluk? Vydali byste se klidně na cestu zpět, aniž jste se přesvědčili, že jde s vámi?

Možná máme pocit, že naši dvanáctiletí synové nemohou mít takovou zodpovědnost. Že nejsou dost samostatní, aby se postarali a třeba něco vyřídili. To však není pravda. To my z nich děláme děti. Oni by chtěli být dospělí mužové. Vím, že je dnes těžká doba. Nemůžete pustit dítě do Prahy samotné. Ale je mnoho situací, kdy děti vlastně ochraňujeme od práce, od zodpovědnosti. Nechceme, aby si ublížily, aby byly ve stresu, chráníme je od frustrace nebo od neúspěchu. Nejsou schopné poradit si s různými úkoly a v různých situacích.

Co asi malý Ježíš dělal v noci ve 12 letech? Měl vizi. A rodiče neměli pochyb o tom, že se bude chovat spravedlivě. Je takový Ježíš pro nás jako vzor dnes příliš radikální? To není otázka disciplíny: „Neběhej do ulice, nedělej tamto, nestůj tady, nepořež se, nezakopni...!“ Dnešní rodiče mají pocit, že musí svého 18letého „chlapečka“ chránit, aby si neublížil, zatímco by měl být schopný zaopatřit půlku rodiny. Prací na poli nebo kdekoliv jinde. Mluvím částečně z vlastní zkušenosti. Vím, že 12letý člověk může uvažovat úplně v jiné kategorii, než je dneska běžné. Pořád se na ně díváme jako na malé děti, zatímco by mohly mít třeba nějakou část naší zodpovědnosti na starosti. Zdá se vám to radikální? Myslíte si, že to nemohou zvládnout? Proč? Proč nemohou třeba zalévat zahradu, abychom na to nemuseli do smrti myslet? Možná jim řekneme: „Musíte večer zalít zahradu, aby nevyschla.“ Přijdete druhý den, zahrada je suchá, a vy ji večer zalijete. A někdy jim to ani neřekneme, nebo jim to jenom vyčteme. Po druhé, po třetí..., a pak dojdete k závěru, že jsou ještě malé a budete si to raději dělat sami, nebo ta zahrada uschne. Nechte ji raději uschnout. Dejte dětem zodpovědnost a nechte je, aby poznali důsledek svého selhání.

Děti mají každou chvíli hlad – na shromáždění dvě hodiny po snídani už „trpí“ a my se staráme, aby „chudinky“ náhodou neměly hlad. Přitom za dvě hodiny už zase budou obědovat. Tak to v životě nefunguje. Ony nemohou být pořád malé děti. Zvlášť se to dotýká synů. Dítě vyžaduje neustále ve všech

možných situacích okamžité uspokojení. Nevěříme tomu, že by děti mohly vydržet chvíli nejíst (nemyslím miminka). Myslíte, že by větším dětem fyzicky ublížilo, kdybychom se například během delší cesty nikde nezastavili na jídlo? Všechno se točí kolem uspokojení našich synů místo toho, aby viděli, kolik práce je třeba vykonat, a z Boží milosti se možná potom najíst.

Byl jsem vychován v prostředí, kde když byla určitá práce, tak jsme věděli, že se najíme, až to bude hotové. Někde byl nepořádek a tak se to prostě muselo nejdříve dokončit. Takže mi nepřišlo vůbec divné, že jsme jedli třeba až v osm večer. Pro jednu se přece nic nestane. Dneska máme snahu přemýšlet, jak to všechno zvládnout, aby děti o nic nepřišly. Často ukončíme rozdělanou práci a jdeme jim chystat svačinu, aby se o půl hodiny nezpozdlila. Žijeme dnes trochu pokažený život a učíme to své syny.

Malý Ježíš se v chrámě postaral sám o sebe a oni ho nenašli třetí den žebrajícího o chléb. Věřím, že se o sebe postaral, umyl se, uložil, pomodlil. *„Domnívaje se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli dne cesty.“* Rodiče někam šli a celý den ho neviděli – však on se o sebe postará. Den cesty. Kdopak mu asi dal najíst? Jak přemýšleli o svém synovi? Chápete, jak máme svou mentalitu dnes posunutou? Oni se prostě jen domnívali, že je někde v zástupu, a klidně celý den šli. *„I hledali ho mezi příbuznými a mezi známými.“* Však on se určitě domluví a někdo mu dá najíst. *„A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho.“* Druhý den cesty. *„I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jích, a otazuje se jich.“*

Copak může dvanáctileté dítě sedět na konferenci dvakrát za sebou tři hodiny na shromáždění? Měli bychom něco vymyslet, aby toho naše děti neměly moc jednou za rok! To je myšlení, které máme dnes. Ale děti to dokážou, a docela bez problémů. Zrazuje je však naše nedůvěra, nejistota a váhání. Pochybujeme o jejich schopnostech a o správnosti takového jednání. Ale když se vnitřně rozhodnete, že to zvládne, stane se to. Když může sedět v letadle deset hodin a být v pohodě a jenom občas se projde... Posad'te děti na tři hodiny před televizi, sotva si „odskočí“ – možná před tím. Takže fyziologicky ten problém neexistuje, amen? Ve skutečnosti ten problém prostě neexistuje.

Někdy jedete autem domů a děti mají nesnesitelnou potřebu „čůrat“. Celou cestu posloucháte, jak to nevydrží – ale sotva dojedete a vyběhnou ven, běží na písek. Domů přijdou klidně za tři hodiny, ale před tím to byla neřešitelná potíž. Rodiče, nenechte se od dětí masírovat a tlačit. Nepodléhejme a neučme své syny, že jejich životní vizí je být ze všech stran vždy a za každé situace uspokojeni!

Odpovězte si upřímně, jakou mají ve vaší rodině zodpovědnost – jaké mají povinnosti, jejichž nesplnění přinese zcela hmatatelné problémy celé

rodině? Problémy zcela konkrétní, jako například uschlá kytka, hladová želva. Nebo třeba naprší nezavřeným oknem do pokoje.

Ježíš odpověděl rodičům. *„I děsili se všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho. A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe.“* Báli jsme se o tebe. *„I řekl jim: Co, že jste mne hledali?“* Jak vám to mohlo být divné, že jsem tři dny pryč? *„Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?“* Copak jste nevěděli, že můj Otec má dílo, které mám převzít? Nevěděli jste, jakými věcmi se zabývám? Kde jinde bych asi měl být?

Zkuste se vžít do situace, kdy hledáte dvanáctiletého syna, a manžel vám odpoví: „Určitě vzadu seká dřevo, má to mít zítra hotové.“ Nevydělali byste se? A je to jiná situace, když budete hledat dceru? – „Kde jsi, moje holčičko?!“ – „Vy mě hledáte? Ale tady je hromada prádla a já prostě peru jednu pračku za druhou!“ Myslíte si, že dvanáctileté dítě je tak velké, že dokáže roztrždit prádlo podle barev? A zmáčknout knoflík? Ano? Já si to umím představit, vždyť mačkat „čudlíky“ zvládnou ve čtyřech letech. V našich očích je to však složitá technika. – „Až budeš velká, pořídíš si svoji pračku!“

David byl klučina, když přišel do armády. Ale jeho vize a osobní zkušenost, jeho způsob chůze s Hospodinem mu jasně ukázaly, jak se má v takové situaci postavit. Měl zcela jasnou a pevnou vizi, že žádný Filistinec nebude zlořečit jeho Bohu. – Co tady všichni stojíte? Kde je vaše vize? Jak můžete mlčet? Dva lidé se mohou dívat na stejnou situaci, a vidět úplně něco jiného. Celá armáda viděla nepřemožitelného obra, ale David viděl neobřezance. Amen? David byl chlapec vychovávaný Hospodinem, pomazaný a podle Božího srdce. Udělal někdy chybu? Jistě. Ale dokázal se postavit a ve víře vykročit. To je vize. To je moje povolání. Přece tady nebudeme stát, jsme armáda Boží!

To je učil jakýsi mládenec, nejmenší ze všech bratří, který se musel prosadit sám. Ne jako Saul – o hlavu vyšší než všichni ostatní, kterému všichni ustupovali z cesty. Ale Saul byl muž bez mužnosti, zbabělec. Když mu bylo odebráno království, tak místo toho, aby padl na tvář a řekl: „Zhřešil jsem, a proto končím,“ řekl Samuelovi: „Pojď a aspoň se mnou sehraje divadlo, aby se lid nic nedozvěděl a myslel si, že jsem pořád králem.“ Žádná statečnost. David se k těžkým situacím naopak postavil vždy čelem. A to je to, co mužům chybí. Schopnost se problému postavit, posilnit se v Hospodinu a poradit si.

Ale my se stejným způsobem chováme ke svým dětem. Lidé říkají: Nemluvte s dětmi o těžkých věcech! Nedopusťte, aby je něco bolelo! Všímám si, že se dnes začínají dávat dětem léky proti bolesti v situacích, kterými jsme v dětství procházeli přirozeným způsobem, a nijak nás netrápily. Když dnes

spadne dítě na výletě a odře si nohu, myslíme si, že nemůže chodit. Ale výlet pokračuje, jdeme dál! Musíme se totiž naučit posilnit se v Hospodinu. Protože když začnou přicházet obtížné situace do života, jsou z toho někteří chlapi úplně vedle, vůbec neví, co mají dělat. To je situace! Kde je nějaká utišující pilulka, komu to řeknu, kdo to za mě vyřeší?

Pozoruji dnes dospělé, třicetileté muže, jak očekávají od svých rodičů, že vyřeší jejich banální lidské problémy. Dívám se na lidi v církvi a zjišťuji, jakým způsobem se kácejí pod banálními věcmi. Něco se nedaří, něco se neudělalo. Ale muži, bratři, to povolání je na nás! Abychom se posilnili a něco s tím udělali. Když přijde problém do vašeho života, co s tím uděláte, jak se zachováte? Co naučíte své děti? Co učíte své syny, když přijde problém? – „Někdo ti ukradl kolo. No, nevadí, koupíme ti nové.“ – „Máš problém ve škole? Já vím, učitelka je hloupá.“ A to říkám ještě hezké slovo. Není to tak? Někdo se po mně v zaměstnání začal vozit. No tak změním práci! Je to tak?

Neumíme, nejsme naučeni a neučíme své syny řešit potíže. Podívejme se na Ježíše očima „prosperity“. Už jste se někdy modlili v těžkostech tak usilovně, že vám kanula krev z čela? Nevím, jestli to je fyziologicky možné – zda se jedná o známý jev popsany v lékařské literatuře – nicméně věřím, že to tělo dokáže. Věřím, že pojem „potit krev“ je reálný. Ježíš se nacházel v tak tvrdé situaci, že přišli andělé a posilovali ho. Máte zkušenost, že prožíváte někdy tak těžké období, že je neumíte unést? Že je vám vnitřně tak těžko, že to břímě je tak těžké, že se pod ním kácíte? Pokud se vám to nikdy nestalo, tak vám něco chybí, protože se potřebujete naučit, jak s takovými situacemi nakládat.

Nemluvím o stavu, kdy jste zavaleni prací, ale o tom, že vás tlačí situace, osudy – tlačí lidé i Bůh, jedna věc za druhou. Božím záměrem je naučit vás vyrovnat se s tím a povstat proti nepříteli. *„I ssoužen jest David náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali (hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho.)“* (1. Samuelova 30:6)

Už jste někdy stáli před spáleným domem? Před **svým** hořícím domem? A žena, děti, spolubratři – u kterých jste se chystali vyplakat – se obrátí proti vám a chtějí vás ukamenovat? Bezvadná situace, že? Teď je čas plakat. Plným právem. A stěžovat si. Teď je prostor pro „já chudák“. Za nic nemůžu, je to smůla, mám prostě pech...

„Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.“ To je to, co musíme učit své syny! Neberte jim frustraci z potíží, naučte je se s ní vypořádat. Naučte je to na svých vlastních situacích, ukažte jim svoje způsoby řešení, když nevíte kudy kam. Ukažte jim, jak naložíte s krizemi ve svém životě. Budete hledat Hospodina? Budete se trápit? Pravděpodobně ano. Nechť ta bolest tam je, nezakrývejte její realitu. Ale nechte syny, aby se naučili jednat s potížemi,

a neberte jim je. Máš problém? Tak ho vyřeš! Budu se dívat, jak ti to jde, a rád ti poradím, ale nebudu to za tebe žehlit.

Život nám poskytuje mnoho příležitostí, za které my, rodiče, stále platíme, a ubližujeme tak svým dětem. S každým zaplaceným dluhem ubližujeme svým dětem, víte to? Myslíte si, že se děti nemůžou postarat sami o sebe. To není pravda. Moje děti můžou chodit s Bohem. Děti můžou chodit s Bohem. Mladí lidé můžou chodit s Bohem. Vzhledem k určitým okolnostem jsem se od svých 17 let musel starat kompletně sám o sebe. Nedostal jsem najíst, nikdo se neptal, jestli jsem se učil a mám hotové úkoly, co budu dělat v sobotu nebo zda mám čisté ponožky. Mě se od té doby nikdo na takové věci neptal. Máš peníze? To je tvoje starost. Kde budeš bydlet? To je tvoje starost. Ten dotaz nepadl. A myslíte si, že jsem umřel hlady? Hádejte! ☺ A v tom všem jsem dokončil gymnázium a udělal maturitu s jednou dvojkou. Je to možné. Ne pro čísi výjimečnost, ale Bůh ukazoval, že je schopný být mým Otcem a že se můžu posilnit v Hospodinu. Lehce? Ne. Ne! Ale Bůh mě v tom učil, že mě neopustí, že mě nezanechá.

Bůh Otec měl v té chvíli tisíc možností, jak mě zbavit mojí frustrace. Ale neudělal to, protože je dobrý otec. My bychom to klidně udělali. Ale Bůh mě nechal a čekal. Bůh mě učil – tehdy to nebyl můj hřích, který způsobil tu životní situaci. Byl to hřích někoho jiného, ale já jsem dostal příležitost naučit se chodit s Bohem. A Bůh se o mě postaral a měl jsem vždycky všechno, co jsem potřeboval. Může se vám zdát, že toho bylo málo. Možná se nám zdá, že by to bylo příliš těžké. Několik let jsem spával na holé zemi, než jsem si vydělal na postel. Nejde to? Ale ano. Když na to dnes vzpomínám, neměl jsem s tím vlastně žádný problém. Není si nač stěžovat, ve skutečnosti jsem nijak netrpěl. Chápete? V konečném důsledku nemůžu tvrdit, že bych nedostal základní standard. Denně jsem byl vykoupaný, denně jsem si vypral, a měl tak čisté oblečení, a téměř denně jsem jedl. A k tomu stejné školní povinnosti, stejné úkoly, stejnou maturitu. Také na pomůcky jsem si musel vydělat a dojíždět do školy autobusem. A Bůh se postaral, nikdy jsem nemusel žebrať.

Snad mě tento způsob života něco naučil a možná je to pro vás cizí. Věřím však tomu, že můžeme žít daleko intenzivněji než dosud. A mluvím hlavně k mužům. Jsme příliš rozmazlení ve své soběstřednosti. Bůh nás musí naučit poradit si v těžkých situacích, které přijdou. Možná budeme někdy plakat – já jsem taky v životě plakal. Dodnes jsou v našem životě chvíle, kdy je nám opravdu těžko. Ježíš byl také smutný až k smrti. (Marek 14:34) A neříkejte, že ne. Ale tady se píše: „V tom všem se David posílil v Hospodinu.“ Muži, co s tím uděláte? Co uděláte s tím, když přijdou těžké situace? Ukažte ženám, ukažte rodině, ukažte církvi, ukažte komunitě, jak se postavíte! Ať lidé vidí, že jste muž, syn, který má vést národy. To je ta druhá věc. První věc je

vize. Druhá věc – naučit se posilnit v Hospodinu. Ježíš se posilnil, Pavel ve vězení se posilnil. Neplakal nad situací, ale posilnil se. Bůh mě vytáhl, vytáhne mě znova, budeme zpívat chválu. To je mužskost. To je mužskost! A zdaleka se netýká jenom mužů.

Bůh mluví o církvi poslední doby, že má být církví vítězíci, církví vítězů. Co je to vítězení? Už se vám někdy stalo, že jste zvítězili bez boje? Anebo se daná situace neuskutečnila? Že jste například přelezli kmen, který tam nebyl? Asi ne, že? Pokud se tedy máme naučit vítězit, potřebujeme k tomu situace. V takových chvílích se nám jejich řešení stává tréninkem. Jak s nimi naložíme? Po rovince umí jít každý, ale co když přes cestu spadne kmen? Co uděláš, rozpláčeš se? A nebo se naučíš přelézat kmeny?

Další věcí je hřích. Podívejme se, jak se Bůh staví v 2. a 3. kapitole Zjevení ke všem hříchům a nečistým věcem, které byly v církvi. Někdy totiž přicházíme za Bohem, za bratry a za lidmi takto: „Rozvázala se mi tkanička. Co s tím mám dělat? Opět mám rozvázanou tkaničku – to je tento týden už potřetí!“ Tak směšně to někdy působí, když přicházíme s hříchem za Bohem nebo za bratry. Protože ohledně té tkaničky byste řekli: „Tak si ji zavaž!“ – „Ale ona se mi pořád rozvazuje!“ – „Tak si kup jinou. Nebo to vyřeš jinak, třeba si ji zavaž na dva uzle!“

Víte, o čem mluvím? Nejsme na to zvyklí. A své syny bychom měli vykázat, pokud přijdou s takovými nářky. – „Nefňukej, že jsi nestihl autobus, máš hodinky, je to tvoje starost, vyřeš to. Nebudu tě ve škole omlouvat. Nebudu za tebe nic žehlit, zavolej si do školy a vysvětli to učiteli. Pokud nemáš číslo, já ti ho shánět nebudu. Postarej se o svoje věci sám, já mám taky zodpovědnost za své věci.“

Zdá se vám to příliš tvrdé? Jestli chcete svým dětem pomoci, nechte je, ať se takové situace naučí zvládat samy. Když přijdou v jejich dospělosti další a složitější situace, budou připraveny si s nimi poradit. Ano, to znám, tam jsem byl, to jsem zažil. Ano, toto je obr, no a? Jaký je rozdíl mezi obrem, lvem a medvědem? Jaký je v tom rozdíl? Když kluk dozraje v muže a ocitne se v situaci, kdy ho například jeho vedoucí nebude mít rád, co s tím udělá?

O hříchu říká Ježíš v 2. a 3. kapitole Zjevení: „Máš s ním problém, a pokud ho nevyřešíš a nezvítězíš nad ním, nezískáš to, co ti nabízím.“ Tečka. Rozumíte tomu? My i církve pořád čekáme, že Bůh vyřeší náš problém s hříchem. A skoro jako by Bůh mohl za to, že hřeším. Nebo bratři za to mohou. Pořád čekáme, jak Bůh s tím naším hříchem naloží. A já vám řeknu, co s tím udělá – potrestá vás za něj! Víte to?

Rozumíte té realitě, že Bůh nám dal všechny prostředky, abychom chodili s Bohem? Abychom nehřešili? Bůh říká: „Buďte svatí, jako já jsem svatý.“

(1. Petrova 1:16) A v tom slově je obsaženo vše potřebné k tomu, abychom nehřešili. Tečka. Muži, bratři, přestaňte se chovat jako děti a začněme s těmi věcmi nakládat. Jestli hřešíte, přestaňte hřešit. Nedělejte z toho vědu a přestaňte hřešit. Protože jestli ne, tak nezvítězíte. Nemohu vám sdělit jinou zprávu než biblickou. Přišli, klepali a On jim neotevřel. Nebo máte jiný překlad Bible? Přišli, klepali a On řekl: „Neznám vás.“ (Lukáš 13:25) Tečka. Není žádná druhá šance, žádný očištec.

My někdy řekneme dětem: „Jestli tohle nesplníš, tak zapomeň na lyže.“ Úkol zůstane nesplněný a my řekneme: „Je škoda nejet lyžovat, tak ještě jeden pokus!“ Stane se to podruhé a vy znovu řeknete: „No dobrá, tak ještě naposledy!“ A to je očištec. To je nepravdivá a špatná doktrína. Realita v našem životě je jiná a ani Bůh nic neřeší tímto způsobem. Když sáhnu do elektriky, řekne mi snad: „Stalo se ti to poprvé, ještě nedostaneš ránu, ale příště si dej pozor!“ Copak to tak probíhá v životě? Nestane se vám nic ani podruhé, protože to bylo tentokrát omylem? Život se s námi takto nemazlí. Neučme syny falešné jistotě a falešným doktrínám. Prostě není, není a nebude. Nekoupil jsi chleba, nebudeš jíst. Jak jsme se domluvili, tak to platí, důsledek byl řečen dopředu, tak je to napsané. Bůh to řekl. Je pět moudrých a pět bláznivých panen. A já vám jenom tlumočím, co říká Bible, totiž že pět bláznivých panen nebude mít účast na svatbě s Beránkem. Pokud nebude mít někdo olej v nádobě a v lampě, nebude moudrá panna. Nečekejte tam nic jiného, tam nic jiného není. Panny přišly, nakoupily a tloukly na dveře a Ježíš říká: „Bohužel, já vás neznám. Nevím, co tady děláte. Přijďte příště.“ (Matouš 25:12) Rozumíte mi?

Stále toužíme po tom, aby věci byly trošku zabalené, aby nebyly tak syrové, tak drsné. Ale život už je takový. A mnoho lidí bude velmi překvapených. Dnes řeknu něco úplně banálního o výchově dětí a lidé si myslí, že jsem se zbláznil. Jejich dvouleté dítě má rýmu, řve na celé kolo a já říkám: „Prosím tě, nechceš ho trošku utišit, proč tak řve?“ – „No má přece rýmu, je nemocný!“ Nebo je malý. Jakou má souvislost rýma dvouletého dítěte s tím, že si může řvát, jak chce? To prostě není pravda. Já mám dvouleté dítě už potřetí. Není to pravda, neučme se to. Ano, jsem přísný v určitých situacích. To je moje doktrína, já totiž nevěřím tomu, že muži bratři mají fňukat nad tím, že na ně nesvítí dost sluníčka, když pracují. Nezlobte se na mě, já to neberu.

Bůh mě jednou někam poslal a řekl mi: „Půjdeš tam.“ Byl podzim, bylo zima, ten den jsem nejedl. A Bůh mi řekl: „Jdi tam.“ Dobře, ale jak se tam dostanu? Bůh neříkal nic. Bůh mi nic neřekl. Ale Boží příkaz se nezměnil. Bylo to 18 km do kopce, byla zima a pršelo, neměl jsem deštník. Přemýšlel jsem: Bože, je to zdravé a rozumné v takovém oblečení, nebo mám udělat něco jiného? Bůh řekl: „Jdi domů.“ Tím jsem si to prodloužil, musel jsem pěšky

přes město. „Jdi domů, vezmi si dvoje kalhoty a svetr a čepici.“ Tak jsem si vzal tepláky, aby mi bylo teplo, na to jsem si vzal druhé kalhoty, abych vypadal slušně, vzal jsem si svetr a čepici a šel jsem. A šel jsem 18 km jenom tak – na místo, kde bylo velmi nepříjemně. Velmi nepříjemná situace, velmi nepříjemná záležitost. Ale šel jsem, protože Bůh mi řekl: „Jdi!“ A déšť? Copak Bůh neví, že prší? Myslíte si, že jsem onemocněl nebo z toho umřel? Nebylo mi nic, nedostal jsem ani rýmu, byl jsem dobře oblečený. Víte, o čem mluvím? Dneska prší, máme naplánovanou práci venku a my začneme váhat, co máme udělat. No, co bychom dělali. Budeme betonovat. Vezmeme si pláštěnku, to je komfort.

Nevím, jestli mi rozumíte, jestli rozumíte volání Boha po tom, aby muži začali stát jako muži. Abychom se postavili čelem ke svým věcem. My potřebujeme vychovat své syny. Chtěl jsem vám dnes říct tři věci, a řekl jsem zatím dvě. První je vize. Naše děti musí vědět, čeho jsou součástí a co tady vlastně děláme. Jinak si budou do dospělosti myslet, že jsou tady jenom pro zábavu. Za druhé, pokud se nenaučí posilnit se v Hospodinu, pokud jim budete upírat všechny bolesti a všechny situace a všechny okolnosti, nenaučí se bojovat s porážkou, s frustrací. Bojovat tehdy, kdy je vám opravdu těžko. Všimáte si toho, že Bůh vám často vaše situace nijak neulehčuje? Poprosíte Boha o dům a On řekne: „Tady ho máš,“ a přinese vám ho? Bůh nás nechává, abychom se postarali sami, protože jak jinak se prokáže Boží charakter? Kde jinde se z nás stanou dospělí muži? Máme vždycky volbu v případě neúspěchu nad tím mávnout rukou. Ale síla se prokáže ve chvíli, kdy se rozhodneme posilnit se v Hospodinu a něco udělat.

„Posilnit se v Hospodinu“ neznamena prohlásit: „No a co!“ Rozumíte? Pojdme si to dočíst do konce. *„Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém. I řekl David Abiatarovi knězi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida. Tázal se pak David Hospodina, řka: Mám-li honiti lotříky ty? A dohoním-li se jich? I řekl mu: Hoň, nebo se jich jistě dohoníš, a své mocně vysvobodíš. A tak odešel David sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, přišli až ku potoku Bezor; někteří pak tu pozůstali. I honil je David se čtyřmi sty mužů, nebo bylo pozůstalo dvě stě mužů, kteříž ustavše, nemohli přejíti potoka Bezor. I nalezše muže Egyptského v poli, přivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody píti. Dali jemu též kus hrudy fíků a dva hrozny suché. A tak pojedl a okřál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tři dny a tři noci). Zatím řekl jemu David: Čí jsi ty? A odkud jsi?“* A tak dále, a tak dále. A on je dovedl k těm lotříkům. *„Protož bil je David od večera až do jitra druhého dne, aniž kdo z nich ušel, kromě čtyř set mládenců, kteříž všedše na velbloudy, utekli. A tak odjel David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obě ženy své vysvobodil David. A nezahynulo jim nic, ani malého, ani velkého, i z synů i ze dcer, i z loupeže*

i ze všeho, což jim vzato bylo, všechno zase David přivedl. Nad to szajímal David všechna stáda bravů i skotů, kteráž hnali před dobyt看em svým, a pravili: Totoť jsou kořisti Davidovy. Přišel pak David k těm dvěma stům mužů, kteříž byli ustali, tak že nemohli jít za Davidem, jimž byli kázali zůstat při potoku Bezor; tedy vyšli vstříc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A přistoupiv David k tomu lidu, pozdravil jich přátelsky.“

Bůh nás učí postavit se čelem. Dobře, Bože, přestanu dělat vlastní věci, ale jaká je Tvoje vůle? Co po mně chceš? Abych šel? Dobře, tak jdu. Jde někdo se mnou?

Nevím, jakou mocí a autoritou je David přesvědčil, ale věřím, že to byla autorita a moc jejich zkušenosti s Božím jednáním, když pronásledovali nepřítel – Bůh se postaral o zbytek.

A to poslední, co vám dlužím, a jednou se na to zaměříme více, je láska. Musíme naučit své syny milovat. Vždyť milování je opak soběstřednosti. Milování je to, co po nás Bůh chce – to nejdůležitější, co po nás požaduje. Aby se synové naučili milovat. Můžeme zřetelně pozorovat, že muži nemilují, mají rádi jenom sami sebe. Děti – muži musí od začátku vyrůstat v poznání, že Bůh jim dal sílu pro to, aby milovali. Bůh jim dal sílu k lásce. Protože na lásku potřebujete mnoho síly, není to jenom cit, stav emocí. Láska je především obět. Pokud neumíme milovat, nemá smysl, abychom cokoliv dělali. Všechno, co bylo dosud řečeno, ztrácí smysl, pokud motiv našeho jednání není láska. Musíme učit muže milovat. Milovat matku. Milovat, postarat se o ni, milovat svoje sourozence. Milovat Boha. Milovat církve. Toužit po tom, aby se naučili, že bolest církve je jejich bolestí. V 1. Korintským ve 13. kapitole čteme, že láska nehledá svých věcí. Musíme naučit své syny, aby nehledali svých věcí, ale Božích. Amen.

Víte, muži, to je náš hřích. Nenaučili nás milovat. Nekladli nám na srdce jemnost, nešlechtili naši duši, abychom cítili a soucítili. Abychom cítili a soucítili s každým potřebným člověkem.

Velmi jsem to tentokrát zkrátil – ale ten třetí aspekt je naučit naše syny milovat na prvním místě. Aby láska byla motivem pro jejich počínání. Můžete na dnešních dětech v různých situacích pozorovat, jak jsou ve školách i jinde vedeny k hledání vlastního prospěchu. Uvažují nad tím, co pro ně bude výhodné a jak z dané situace co nejvíce vytěžit. Je to taková norma dnešní doby. A když se tyto děti baví, vůbec je nezajímá, co ostatní lidé kolem nich – ani je nenapadne o tom uvažovat. Jsem přesvědčený, že to můžeme naučit své děti. V tom věku, jaký mají. Pět, čtyři, sedm let. Dokáží vnímat lásku a přijít s tím: „Tohle asi nemůžu udělat, protože by ho to nepotěšilo. To by někomu neudělalo dobře. Musím to udělat tak, aby se nikdo netrápil, chci raději milosrdenství.“

Ale my všichni uvažujeme o tom, jak potěšit sami sebe. To jsme byli učeni. Všichni jsme byli vedeni, jak potěšit sami sebe. A nyní to učí naše děti ve školách. Jak se můžeme bránit? Tím, že budeme milovat – vlastním příkladem, otcové. Mluvte s dětmi o tom, proč děláte to nebo ono, a ukažte jim motiv lásky. Vezměte je někdy a řekněte: „Vím, že bys moc chtěl jít na procházku. Já bych se chtěl taky projít, myslím na to už tři dny, ale kdy dokončíme tuhle věc? Mám na srdci, abychom to pro někoho dokončili, a když se teď půjdeme procházet, neuděláme to! A když je nepovzbudíme, kdo je povzbudí?“ Najednou v těch dětech roste přesvědčení a řeknou vám: „Tak je povzbudíme my!“ V tom okamžiku se dostáváte do opačné role a řeknete: „No dobře, ale kdy tedy půjdeme na vycházku?“ A dítě vám odpoví: „Co se dá dělat, necháme to tedy na jindy.“ Rozumíte mi? Děti jsou schopné sdílet a pochopit, že láska stojí nad uspokojením sama sebe.

A nejvíc je to úloha mužů. Umět milovat – aby láska byla pro ně motivem. Protože pokud poběžíte a budete činit věci a nebudete mít lásku, tak nedoběhnete. Nedoběhnete – nebudete mít dost síly. Pokud nemáte vizi a lásku, tak máte jenom zákon. A to vám nestačí k tomu, abyste běželi. Proto nebraňte synům milovat. Nebraňte synům chápat, někdy mít i emoce. Dopusťte, aby je láska k někomu nebo k něčemu mohla přivést k obětem. Obětování vlastních záležitostí, financí, majetku nebo vlastního času. Pro lásku. Je příliš jednoduché uspokojovat sám sebe, ale těžké pokládat svůj život pro jiné. Vaše chůze musí být taková, aby se vás lidé ptali: „Proč to vlastně děláš? Vždyť to nemáš zapotřebí!“ – „Já vím, že nemusím. Ale mám ho rád a chci to pro něj udělat.“

Lidé nad tím možná budou kroutit hlavou, ale na druhou stranu je to pro ně konkrétní, reálné svědectví, které je bude oslovovat. Amen?

Bůh vám mocně požehnej!

Jako zvláštní publikaci křesťanského časopisu o rodině

PŘIKRYTÍ

Vydal: PATMOS
Červen 2007

Není-li uvedeno jinak, jsou texty Písma citovány z Bible kralické
podle vydání z roku 1613.

Novozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické –
Nový zákon.

Copyright: 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek

Vydal: © BIBLION, Rudolfovská 20, 370 01 České Budějovice, www.nbk.cz
Citováno se svolením vydavatele.

Materiály jsou nabízeny zdarma, a proto jsou neprodejné. Veškeré náklady jsou hrazeny společenstvím PATMOS z dobrovolných darů. Vaše příspěvky velmi oceníme.

Číslo účtu: 51-1945090257, var. symbol 2000

Navštivte, prosíme, naše internetové stránky www.patmos.cz, kde nabízíme další materiály, kontakty a informace.

Budeme rádi, když nám napíšete na e-mailovou adresu patmos@patmos.cz nebo na adresu PATMOS, U potoka 26, 252 65.